

S'inicia una nova fase de la campanya sobre malalties professionals

JOSÉ LUIS GONZÁLEZ MESEGUER
La campanya "Pel reconeixement de les malalties professionals a l'ensenyament" està obtenint una valoració positiva pels treballadors i treballadores de l'educació. Les dades sobre malalties docents corresponents al curs passat que obren en poder del Comitè de Seguretat i Salut Laboral de València donen raons i justifiquen la campanya d'aquest sindicat: llevat dels accidents, les malalties respiratòries, entre les quals s'inclouen les derivades de l'ús de la veu, ocupen el primer lloc amb 1.809 baixes; les 992 baixes per malalties osteomusculars estan en segon lloc i finalment hi ha 593 relacionades amb les malalties mentals. Cal aconseguir que totes les afeccions derivades del treball, encara que ho siguem de manera parcial, tinguem el reconeixement legal de malalties professionals, amb totes les conseqüències que se'n deriven. En definitiva, cal aplicar la Llei de Prevenció de Riscos Laborals.

La campanya iniciada és ara més necessària que mai. Les converses mantingudes amb responsables del Ministeri de Sanitat fan pensar que podrien produir-se modificacions en el tractament legal de les malalties professionals. Aquest fet i les peticions manifestades en les assemblees de molts centres educatius justifiquen plenament la continuació de la campanya, si més no, fins a febrer de 2002.

Les iniciatives plantejades al Ministeri de Sanitat per la Confederació d'STES, l'STEE-EILAS i la USTEC-STES, així com l'exercida per la Comisión Nacional de Seguridad y Salud en el Trabajo (CNSST), comencen a donar resultats. Existeix el compromís del Govern espanyol de revisar en el primer semestre del 2002 el llistat de malalties professionals, dades amb les quals també s'actualitzarà la llista europea.

Aquestes dades aconsellen incrementar la pressió sobre aquests temes, pel que fa sobretot a la recollida massiva d'actes dels claustres, amb l'objectiu que els treballadors i treballadores de l'ensenyament no siguem marginats en la revisió legal. El Sindicat fa una crida al conjunt de l'afiliació i als treballadors i treballadores en general per tal de redoblar els esforços i fer efectius els objectius definits en la campanya.

La creixent presència d'alumnat d'altres països i cultures presenta nous reptes educatius

Immigrants: dels 'altres' als 'nosaltres' / 1

Elvira Mondragon

D'un temps ençà, carrers i places de viles i ciutats del nostre País acullen una nodrida quantitat de persones diferents -estranys, alienes- pel color de la pell, per la vestimenta, per l'idioma, que no vénen de

l'Europa rica comunitària. Aquestes últimes ja les coneixem de fa temps i sabem que s'han establert de manera confortable en les temperades terres de la costa. Els nouvinguts forasters arriben des de regions

espoliades, pàtries perdudes d'Europa, d'Amèrica, d'Àfrica, d'arreu del món. Conformen la immigració extracomunitària i també intenten quedar-se, siga per un temps, siga per sempre, entre nosaltres.

L'arribada creixent d'aquestes persones ha de suposar un canvi radical en el mercat laboral, en el repartiment de la riquesa, en els drets i deures, en la manera de viure, no sols per a elles, en tant que estrangeres, també per a nosaltres, població autòctona receptora. Es tracta d'un fet irreversible.

Vet aquí una circumstància inèdita per a nosaltres, una oportunitat històrica que ens ha sobtat quan, de manera despreocupada, inconscients, assaboríem la mel de la societat del benestar. I que, si fórem intel·ligents, hauríem d'aprofitar. Caldrà trobar, com més aviat millor, la manera de compartir un mateix espai -amb totes les seues connotacions- les persones que ja hi érem i les que van venint. I, necessàriament, s'haurà de produir un reajust.

La inserció de gent nova en la nostra societat és pot produir de maneres ben diferents. Com que es tracta d'una relació bilateral i, a

més, desigual, revestirà formes de qualitat democràtica diversa segons l'atenció i la intenció que hi posem.

La integració implica la igualtat de drets i deures polítics, la igualtat de tracte social, el respecte i el dret a ser diferents, la interacció d'hàbits en la quotidianitat i la percepció d'unes persones envers les altres, l'adaptació cultural i la interculturalitat. El resultat d'aquesta interrelació bilateral, que inevitablement serà dinàmica i conflictiva, reportarà beneficis per a ambdues parts. Però la proposta requerirà d'un esforç social gran, per al que serà necessari promoure un estat d'opinió favorable.

Procés de socialització

L'Escola juga un paper bàsic en el necessari procés d'acoblament de què parlem. El centre escolar constitueix un primer àmbit de socialització, tant per a les criatures com per a les famílies immigrants. Probablement és la institució que els facilita un

contacte més directe. Moltes d'aquestes famílies l'han valorada com el lloc on millor acollida han rebut i on gaudeixen de major confiança. I en aquest punt entrem nosaltres, mestres, professionals de l'educació.

L'educació intercultural ha de ser el nucli del nostre treball. I es fonamenta en la convicció que les persones, tot i ser diverses, som més iguals que diferents i que la diversitat és positiva. La diversitat no augmenta la conflictivitat. Si de cas, els conflictes poden presentar-se per altres causes directament relacionades amb la desigualtat. La integració és un procés col·lectiu, una intenció decidida de voler resoldre els conflictes, de deixar de banda qualsevol tipus d'exclusió. L'educació intercultural ha d'anar sempre acompanyada de la integració social i econòmica, de la igualtat d'oportunitats i de la igualtat de drets cívics i polítics.

Per treballar la integració i aconseguir la interculturalitat, és condició inexcusable

la distribució equilibrada de l'alumnat immigrant: distints estudis aconsellen no ultrapassar el 15% d'alumnes immigrants per centre.

La fal·làcia del dret a escollir

En algunes escoles la integració de minories socioculturals no es pot realitzar perquè hi ha una desproporció entre el nombre d'alumnes immigrants i l'alumnat autòcton. Això ocorre en barris i pobles on es concentra molta població immigrant, provocada per l'atracció de familiars o persones del mateix país que ja hi viuen, o bé per raons d'habitatge o de treball. La concentració en les escoles d'aquella zona es produeix de manera espontània i natural.

Al costat d'aquestes concentracions n'hi ha unes altres que no són tan espontànies. Hi ha escoles públiques ubicades en zones amb població marginal -frequentment barris de població gitana- que perden alumnat fins a tindre un nombre molt baix de matriculació. Hi ha famílies que tot i viure amb proximitat no hi volen dur els seus fills. Però no massa lluny existeix una escola privada concertada -sense alumnat gitano i allí sí que duen els seus fills. La pregunta és: ¿Cap a on condueix l'Administració les criatures immigrades? Sens dubte, cap a l'escola dels gitans, encara que no siga la més pròxima, afegint marginació a la marginació. Aqueix és el model oficial d'integració.

El dret a escollir centre escolar entra en contradicció amb una distribució equilibrada i homogenia de l'alumnat amb necessitats de compensació educativa. Es vulnera el principi d'igualtat d'oportunitats i tot el que havíem dit sobre integració i interculturalitat se'n va en orris. L'Administració educativa fulmina d'un tret les bondats de la diversitat. Siga per falta d'atenció o premeditadament, s'afavoreix la ghetització. La doble xarxa d'escola pública i escola privada concertada consolida en primera instància la segregació escolar.

Haurem, doncs, de clarificar, delimitar i reglamentar els drets de les famílies de manera que aquest dret siga respectuós amb els drets de caràcter superior i universal, no fóra cas que el possible benefici d'uns pocs repercutira en perjudici de molts.

XELO GARCIA

Escola Sindical sobre Immigració i Educació

Del 19 al 21 d'octubre i sota el lema "Immigració i Educació", més de 120 afiliades i afiliats van analitzar a Sant Joan (l'Alicantí) les conseqüències que els nous fluxes de població tenen per al sistema educatiu. El programa de la XIII Escola Sindical de Formació va començar el divendres abordant la salut laboral i les malalties professionals a l'ensenyament. En la jornada central del dissabte, el grup sindical responsable sobre la immigració

va exposar les línies de treball que hi ha encetades i Paco Torres (en la fotografia) va impartir una conferència, seguida d'una taula rodona en la qual s'hi van discutir distints problemes relacionats amb la immigració extracomunitària al País Valencià, entre ells l'absència d'un programa institucional d'atenció a l'alumnat immigrant. La conferència-col·loqui de M.ª José Urruzola sobre el paper de les dones en el moviment sindical va cloure l'Escola.